Dosarul nr. 2i-715-4/18

INSTANȚA DE INSOLVABILITATE

H O T Ă R Â R E

În numele legii

29 septembrie 2025 **mun. Chișinău**

Judecătoria Chișinău, sediul Central

În componența:

Președintele ședinței, judecătorul Ceban Alexandru

Grefier Griniuc Dorina

examinând în ședință publică cererea de chemare în judecată a SRL „Anitrans-M” în procedura falimentului privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului în persoana administratorului statutar și fondatorului unic Sclifos Axenia, intervenienți accesorii SRL „Politrans-Broker”, SRL „Rinor Grup”, SRL „APROTEHPRO” și Societa Per la Gestione di Attivita-SGA

c o n s t a t ă:

1. La 15 iulie 2021, SRL „Anitrans-M”, în procedura falimentului, reprezentată de lichidatorul Gîrleanu Natalia, a depus cerere privind atragerea la răspundere subsidiară a administratorului statutar și fondatorului unic Sclifos Axenia, solicitând încasarea sumei de 2 664 788,23 lei, corespunzătoare creanțelor validate și nestinse ale creditorilor debitorului.
2. Cererea a fost repartizată la 16 iulie 2021 și acceptată spre examinare prin încheierea din 20 iulie 2021.
3. Prin hotărârea din ***** a fost intentat procesul de insolvabilitate în privința SRL „Anitrans-M”, cu desemnarea administratorului autorizat Gîrleanu Natalia. Prin încheierea din 23 mai 2019 s-a dispus trecerea la procedura falimentului în vederea lichidării patrimoniului și distribuirii produsului rezultat, fiind învestită în funcția de lichidator aceeași persoană.
4. În cererea de concretizare din 24 septembrie 2022, lichidatorul a indicat că, în urma valorificării bunurilor și distribuirilor efectuate, creanțele validate și nestinse constituiau 1 573 754,65 lei, potrivit situației din 15 septembrie 2022. Referințele ulterioare ale pârâtei se raportează și la cererea de concretizare din 23 noiembrie 2023, indicând o pretenție redusă la 1 316 016,33 lei.
5. Lichidatorul și-a întemeiat acțiunea pe art. 248 din Legea insolvabilității, imputând pârâtei folosirea bunurilor societății și desfășurarea activității comerciale în interes personal, nepredarea documentelor contabile și a evidenței electronice, continuarea unei activități prejudiciabile și nedepunerea cererii introductive în termenul legal. În dezvoltarea argumentelor au fost invocate și ascunderea activelor, precum și alte acțiuni prejudiciabile patrimoniului debitorului.
6. Reclamanta a susținut că pârâta nu a executat integral solicitările de predare a documentelor și bunurilor, deși i-au fost adresate notificări repetate. A indicat lipsa documentelor necesare reconstituirii operațiunilor economice și a evidenței contabile, inclusiv a informației din programul 1C și a datelor privind anumite conturi contabile.
7. Cu privire la mijloacele de transport, lichidatorul a invocat continuarea utilizării acestora după intentarea procesului de insolvabilitate, încasarea unor plăți în numerar fără virarea lor

în conturile societății și nepredarea unor unități. A făcut referire la informațiile din registrul transporturilor, la bunurile gajate, la situația autovehiculului ***** și la cheltuielile de reparație pretinse de SRL „Transgrupservice”.

8. În susținerea încălcării obligației de depunere a cererii introductive, reclamanta s-a referit la hotărârea Judecătoriei Dubăsari din 24 septembrie 2015 privind încasarea datoriei față de bancă și la neexecutarea obligațiilor de plată. A considerat că pasivul rămas neacoperit trebuie suportat de pârâtă.

9. Sclifos Axenia a solicitat respingerea acțiunii. În referințele și explicațiile depuse, aceasta a contestat însușirea bunurilor sau veniturilor societății și a susținut că documentele au fost predate în mai multe etape, iar alte documente au fost puse la dispoziția lichidatorului. A invocat actele de predare, corespondența privind arhiva și efectuarea controlului fiscal asupra activității societății.

10. Pârâta a explicat lipsa unei părți a informației electronice prin defectarea suportului de stocare și a susținut că a comunicat lichidatorului situația și posibilitatea obținerii unor informații de la autoritatea fiscală. A contestat concluzia că lipsa evidenței electronice ar demonstra distrugerea intenționată a contabilității.

11. Totodată, pârâta a invocat dificultățile produse activității de transport de măsurile de executare, litigii referitoare la acestea, valorificarea ulterioară a bunurilor și distribuirea sumelor către creditori. A făcut referire la actele din procedurile penale și la o altă acțiune în despăgubiri, susținând că aceeași pretinsă pagubă nu poate fi recuperată de două ori. Prin referința suplimentară din aprilie 2025 a invocat și prescripția acțiunii.

12. În ședința din 29 septembrie 2025, pârâta Sclifos Axenia a susținut referințele și a solicitat examinarea cauzei în fond și respingerea cererii. Lichidatorul, citat legal potrivit procesului-verbal al ședinței, nu s-a prezentat. Instanța a dispus examinarea în lipsa acestuia și a cercetat înscrisurile cauzei.

13. Absența reprezentantului reclamantei nu echivalează cu renunțarea la acțiune și nu dispensează instanța de examinarea probelor și argumentelor formulate. Întrucât pârâta a solicitat soluționarea litigiului în fond, nu sunt incidente consecințele neprezentării reclamantului prevăzute de art. 206 alin. (2) CPC pentru situația în care pârâtul nu cere judecarea cauzei.

Aprecierea instanței

14. Examinând cererea, referințele și înscrisurile în ansamblu, instanța conchide că acțiunea urmează a fi respinsă ca neîntemeiată, pentru considerentele ce urmează.

15. Potrivit art. 118 alin. (1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale, dacă legea nu dispune altfel. Conform art. 130 CPC, probele se apreciază în ansamblul lor, sub aspectul pertinenței, admisibilității, veridicității și al legăturii reciproce, fără ca vreuna să aibă o forță probantă prestabilită.

16. Obiectul litigiului îl constituie răspunderea personală a pârâtei pentru faptele imputate, iar nu existența datoriilor societății față de creditori. Validarea creanțelor și insuficiența bunurilor pentru stingerea lor nu stabilesc, prin ele însele, că administratorul statutar a cauzat insolvabilitatea sau trebuie să suporte toate obligațiile debitorului.

17. Art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012 permite suportarea unei părți din datoriile debitorului de către persoanele cărora le este imputabilă insolvabilitatea, în condițiile faptelor prevăzute de această normă. Pentru faptele anterioare modificării legii se aplică reglementarea materială corespunzătoare perioadei săvârșirii lor. Modificările ulterioare pronunțării hotărârii nu constituie temei al prezentei soluții.

18. Calitatea de administrator statutar și fondator unic a pârâtei este relevantă pentru identificarea subiectului posibil al răspunderii. Această calitate nu înlocuiește însă proba conduitei ilicite, a vinovăției în forma cerută de temeiul concret invocat, a consecințelor prejudiciabile și a raportului cauzal. Instanța nu condiționează răspunderea civilă de existența unei condamnări penale și nici de demonstrarea intenției pentru orice ipoteză a art. 248.

19. Raportul cauzal poate exista și atunci când conduita imputată a contribuit la apariția ori agravarea insolvabilității, fără să fi fost cauza sa exclusivă. Totuși, contribuția trebuie stabilită prin împrejurări și probe concrete, iar întinderea obligației personale trebuie raportată la consecințele acelei conduite. Posibilitatea unor dificultăți economice sau simpla încălcare formală a unei obligații nu justifică, fără această analiză, transferarea pasivului societății asupra administratorului.

20. În decizia nr. *****din ***** sesizarea nr. ***** Curtea Constituțională a arătat că verificarea condițiilor răspunderii civile și a întinderii acesteia aparține instanței care examinează cauza, prin aprecierea faptelor și probelor. Decizia de inadmisibilitate nu stabilește vinovăția unei persoane și nu instituie o prezumție generală de răspundere pentru pasivul neachitat. Aceste repere nu exclud aplicarea art. 248 atunci când elementele sale sunt dovedite.

21. Referitor la prescripție, simpla cunoaștere a identității administratorului statutar nu echivalează cu identificarea acestuia ca persoană care a cauzat insolvabilitatea. Aplicarea art. 248 alin. (5) presupune verificarea momentului în care au fost cunoscute ori trebuiau cunoscute împrejurările relevante imputabilității, în cadrul regimului legal aplicabil.

22. Procesul de insolvabilitate a fost intentat la *****, iar prezenta cerere a fost formulată și înregistrată în iulie 2021, anterior împlinirii a trei ani de la acea dată. Numirea administratorului provizoriu în 2017 și existența datoriei bancare nu dovedesc, singure, că dreptul la această acțiune specială și cunoașterea faptelor imputate existau deja la acel moment. În plus, o parte a conduitei invocate privește solicitări și operațiuni ulterioare intentării procesului.

23. Referirile la concretizările ulterioare, prin care pretenția bănească a fost redusă în legătură cu valorificarea bunurilor, nu justifică tratarea întregii acțiuni ca introdusă pentru prima dată la acele date. În aceste condiții, argumentele prezentate nu permit respingerea integrală a cererii ca prescrisă. Instanța soluționează pretenția în fond, fără a utiliza prescripția drept temei al respingerii.

24. Cu privire la documentele contabile, instanța reține că obligația de transmitere a informațiilor și documentelor activității economice către administratorul procedurii este prevăzută de Legea insolvabilității. Art. 27 alin. (3) și (4) reglementează obligația față de administratorul provizoriu și consecințele neexecutării ei în modul stabilit de lege. Nerespectarea solicitărilor poate avea relevanță probatorie și poate antrena răspunderea corespunzătoare, însă întinderea acesteia nu este automat egală cu toate creanțele validate.

25. Notificările lichidatorului și lipsa unor documente necesare administrării procedurii susțin existența unei dificultăți reale de reconstituire a activității. Ele dovedesc solicitările adresate și informațiile declarate lipsă. Prin ele însele, nu stabilesc caracterul fictiv al evidenței, operațiunile contabilizate contrar legii ori contribuția pârâtei la dispariția documentelor în sensul art. 248 alin. (1) lit. e).

26. Înscrisurile privind predările de documente din septembrie și noiembrie 2018 și corespondența referitoare la arhivă trebuie apreciate împreună cu aceste notificări. Ele nu demonstrează predarea integrală a contabilității, dar nici nu permit reținerea unui refuz total

și neîntrerupt de cooperare, fără analiza documentelor efectiv remise și a celor rămase nepredate.

27. Explicația pârâtei privind defectarea suportului electronic nu o exonerează, prin ea însăși, de obligațiile de păstrare și transmitere a evidenței. Totuși, nici defectarea și lipsa bazei 1C nu constituie, fără alte date, dovada distrugerii deliberate a contabilității. Este necesară delimitarea documentelor inexistente, a celor remise și a informațiilor care puteau fi reconstituite, precum și a efectului concret al acestei situații asupra patrimoniului și creditorilor.

28. Invocarea controlului fiscal efectuat pentru o perioadă a activității nu exclude posibilitatea unor nereguli contabile în afara obiectului acelui control și nu are valoarea unei exonerări generale. În același timp, existența documentelor prezentate controlului și a predărilor ulterioare constituie elemente care împiedică deducerea dispariției întregii contabilități numai din neexecutarea integrală a notificărilor lichidatorului.

29. Reclamanta nu a individualizat, prin confruntarea documentelor și operațiunilor, un activ concret pierdut, o creanță nerecuperată sau o obligație suplimentară născută ca efect al conduitei contabile imputate, astfel încât aceste consecințe să poată fi puse în sarcina pârâtei. Lipsa unor informații din conturile contabile enumerate în cerere nu demonstrează, fără identificarea operațiunilor aferente, că acestea ascund bunuri ori venituri însușite.

30. Instanța nu exclude că nepredarea evidenței poate îngreuna recuperarea bunurilor și poate constitui un element al raportului cauzal. În prezenta cauză însă, dificultatea administrării procedurii nu a fost corelată probator cu suma cerută și nici cu o parte determinabilă a acesteia. Nu rezultă o bază suficientă pentru aplicarea art. 248 alin. (1) lit. e) în cuantumul solicitat sau într-un cuantum inferior stabilit pe baza probelor.

31. Cu privire la folosirea bunurilor și desfășurarea activității în interes personal, informațiile privind înregistrarea mijloacelor de transport și constituirea gajului stabilesc apartenența bunurilor și existența garanțiilor. Aceste împrejurări nu dovedesc beneficiul personal al pârâtei, operațiunile prin care acesta ar fi fost obținut și pierderea corespunzătoare pentru societate.

32. Continuarea utilizării unor mijloace de transport și nepredarea lor la solicitarea lichidatorului nu trebuie confundate cu dovedirea însușirii veniturilor. Pentru aplicarea art. 248 alin. (1) lit. a) și b), susținerea privind interesul personal trebuia verificată prin identificarea curselor ori operațiunilor, a plătitorilor, a sumelor și a persoanelor care le-au primit sau folosit în beneficiu propriu.

33. Faptul că anumite încasări nu sunt reflectate în conturile bancare ale societății nu este suficient pentru a stabili destinația personală a acestora. Operațiunile în numerar pot fi verificate și prin documente primare, explicațiile plătitorilor și alte probe. În lipsa unei reconstituiri a operațiunilor și a beneficiarului efectiv, absența viramentului nu permite imputarea pârâtei a întregului pasiv rămas nestins.

34. În privința autovehiculului *****, împrejurările referitoare la aflarea acestuia la SRL „Transgrupservice”, efectuarea reparațiilor și suma de 33 490 lei invocată pentru acestea indică un raport privind un bun al debitorului și cheltuieli pretinse. Nu rezultă însă că bunul ori valoarea sa a fost însușită de pârâtă, că reparația a produs în sine o pierdere nejustificată sau că suma solicitată în această acțiune reprezintă consecința acelei operațiuni.

35. Relatările privind conduita lui Sclifos Oleg nu pot fi atribuite automat pârâtei numai în considerarea relației dintre aceste persoane. Pentru răspunderea personală a Sclifos Axenia trebuiau stabilite participarea, dispozițiile ori beneficiul său în operațiunile respective și

legătura acestora cu prejudiciul invocat. Simpla menționare a acțiunilor unei alte persoane nu suplinește această probă.

36. Aceeași exigență privește susținerile referitoare la ascunderea unor mijloace de transport. Neidentificarea sau nepredarea unui bun la o anumită dată justifică măsuri de localizare și recuperare, dar nu demonstrează, fără stabilirea situației bunului și a conduitei pârâtei, că aceasta l-a deturnat ori a provocat pierderea sa definitivă. Nu este dovedită nici majorarea fictivă a pasivului printr-o operațiune concretă imputabilă pârâtei, în sensul art. 248 alin. (1) lit. c).

37. Concretizarea din 24 septembrie 2022 arată valorificarea la 8 august 2022 a patru semiremorci *****, cu numerele *****, *****, ***** și *****, pentru 768 054,96 lei, precum și valorificarea la 2 septembrie 2022 a autovehiculului ***** pentru 183 117,51 lei. Reclamanta a indicat și distribuirea sumei de 821 813,01 lei către creditori.

38. Aceste date nu exclud existența unui prejudiciu distinct legat de alte bunuri sau de utilizarea lor anterioară. Ele infirmă însă premisa că toate bunurile la care se referă cererea ar fi dispărut definitiv din masa debitoare și arată necesitatea raportării fiecărei imputări la bunul și la pierderea efectivă corespunzătoare. Valoarea bunurilor recuperate sau valorificate nu poate fi considerată concomitent activ pierdut și temei al răspunderii pentru aceeași valoare.

39. Referitor la art. 248 alin. (1) lit. f), continuarea activității trebuie analizată în raport cu caracterul vădit prejudiciabil al acesteia, cu persoana care a dispus-o și cu consecințele produse. Activitatea de transport nu este, prin natura sa, o activitate care conduce în mod vădit la incapacitate de plată. O asemenea concluzie presupune date privind costurile, veniturile, obligațiile asumate și pierderile generate în perioada concretă.

40. Invocarea continuării activității fără acordul organelor procedurii nu suplinește demonstrarea acestor elemente. Încălcarea regulilor de administrare după ridicarea dreptului de conducere poate fi examinată prin remediile prevăzute de lege, însă aplicarea răspunderii pentru pasiv necesită stabilirea conduitei efective a pârâtei și a consecințelor sale patrimoniale. O operațiune ulterioară intentării procesului nu poate explica, numai prin succesiunea temporală, apariția anterioară a insolvabilității; contribuția sa la agravarea acesteia trebuia demonstrată distinct.

41. Susținerile pârâtei privind măsurile de executare și blocarea activității constituie o explicație alternativă care trebuie confruntată cu probele reclamantei. Instanța nu reține că un executor sau un creditor ar fi fost stabilit, prin prezenta judecată, drept cauză exclusivă a insolvabilității. Existența litigiilor asupra măsurilor de executare nu exonerează automat pârâta, dar nici nu permite ignorarea necesității de a identifica pierderea concretă provocată de activitatea imputată acesteia.

42. În privința nedepunerii cererii introductive, art. 14 alin. (3) din Legea insolvabilității, în redactarea pertinentă faptelor invocate, impunea depunerea imediată a cererii, dar nu mai târziu de expirarea a 30 de zile calendaristice de la survenirea temeiurilor legale. Art. 14 alin. (4) delimitează răspunderea pentru obligațiile apărute după expirarea acestui termen.

43. Aplicarea art. 248 alin. (1) lit. h) în corelație cu art. 14 presupune identificarea momentului survenirii incapacității de plată sau a celuilalt temei legal relevant, a expirării termenului și a obligațiilor ulterioare. Nu este necesar ca reclamanta să dovedească faptul că omisiunea a produs fiecare datorie anterioară, dar nici nu poate fi transferată asupra pârâtei, fără delimitare, o datorie deja existentă înainte de expirarea termenului legal.

44. Hotărârea Judecătoriei Dubăsari din 24 septembrie 2015 dovedește existența obligației de plată stabilite în acel litigiu. Data pronunțării hotărârii nu coincide în mod necesar cu data

apariției incapacității de plată a societății. Existența unei datorii scadente și neexecutate este relevantă, dar nu arată singură situația lichidităților, ansamblul obligațiilor scadente și posibilitatea satisfacerii lor la acel moment.

45. Nici data intentării procesului de insolvabilitate, nici faptul că cererea introductivă a fost depusă de un creditor nu individualizează automat perioada anterioară de încălcare și toate obligațiile ce ar intra în sfera art. 14 alin. (4). Instanța examinează aceste împrejurări ca indicii ale stării patrimoniale, fără a deduce numai din calitatea autorului cererii că întregul pasiv trebuie suportat de administrator.

46. În cererea examinată nu este prezentată o delimitare verificabilă între obligațiile existente anterior momentului pretins al incapacității de plată și obligațiile născute după expirarea celor 30 de zile. Tabelul creanțelor stabilește creanțele admise în procedură, dar totalul său nu substituie cronologia nașterii fiecărei obligații relevante pentru răspunderea personală.

47. În consecință, chiar examinând susținerea că societatea întâmpina dificultăți de plată în 2015, nu poate fi stabilită pe baza probelor analizate suma obligațiilor ulterioare termenului legal, imputabilă pârâtei. Respingerea acestui temei rezultă din neindividualizarea perioadei și a obligațiilor supuse răspunderii, iar nu dintr-o exonerare a administratorului de obligația de a depune cererea introductivă.

48. Invocarea art. 248 alin. (1) lit. i), în redactarea aplicabilă conduitei reclamate, nu înlătură necesitatea identificării acțiunii prejudiciabile, a persoanei care a săvârșit-o și a consecințelor patrimoniale. Aceleași afirmații privind nepredarea documentelor, folosirea transporturilor și lipsa încasărilor nu dobândesc forță probantă suplimentară numai prin încadrarea lor într-un alt punct al articolului. Nu este individualizată o altă faptă probată care să justifice răspunderea cerută.

49. Actele prezentate din procedurile penale și de control judiciar al investigațiilor sunt apreciate potrivit obiectului și conținutului lor. Ele nu echivalează cu o sentință penală irevocabilă care să stabilească, în condițiile art. 123 alin. (3) CPC, faptele și autorul acestora. Nici anularea unui act al organului de urmărire penală, nici o soluție privind desfășurarea investigației nu dovedesc, prin ele însele, îndeplinirea sau lipsa tuturor condițiilor răspunderii civile din prezentul litigiu.

50. Prin urmare, soluția nu se întemeiază pe pretinsa necesitate a unei condamnări penale sau pe o exonerare dedusă din actele penale. Acele înscrisuri nu suplinesc probele privind beneficiul personal, activul deturnat și raportul dintre conduita pârâtei și suma cerută, care sunt evaluate autonom în această cauză.

51. Referirea pârâtei la o altă acțiune în despăgubiri nu constituie, singură, un impediment pentru examinarea prezentei cereri. Pentru autoritatea lucrului judecat sunt necesare condițiile prevăzute de lege, iar relatarea despre scoaterea unei cereri de pe rol nu dovedește soluționarea fondului. Instanța nu respinge acțiunea pe motivul existenței acelui litigiu și nici nu constată că prejudiciul invocat ar fi fost deja reparat integral în alt proces.

52. Reducerea succesivă a pretenției, pe măsura valorificării bunurilor, este compatibilă cu caracterul subsidiar al răspunderii și nu constituie un motiv de respingere. Totuși, cuantumul creanțelor rămase nestinse, inclusiv cel indicat în referințe prin raportare la ultima concretizare, reprezintă limita pretenției bănești, iar nu dovada unui prejudiciu personal imputabil pârâtei în aceeași mărime.

53. Instanța a verificat și posibilitatea unei răspunderi pentru o parte a sumei. Aceasta nu poate fi stabilită printr-un procent arbitrar din pasiv sau prin alegerea unei sume dintre cheltuielile menționate, în absența probelor privind caracterul ilicit, imputabilitatea și efectul operațiunii

respective. Înscrisurile cercetate nu oferă o bază suficientă pentru individualizarea unei asemenea părți.

54. Împrejurările invocate au fost apreciate și cumulativ. Notificările rămase parțial neexecutate, dificultățile de reconstituire a evidenței și situația unor mijloace de transport ridică probleme reale ale administrării procedurii. Coroborarea lor nu înlătură însă lipsa identificării beneficiului personal, a activului efectiv pierdut sau a obligațiilor ulterioare termenului art. 14 și nu justifică transformarea acestor suspiciuni într-o obligație de suportare a pasivului.

55. Așadar, reclamanta nu a demonstrat condițiile necesare atragerii Sclifos Axenia la răspundere subsidiară pentru suma solicitată și nici pentru o parte determinabilă a acesteia. Obiecțiile pârâtei nu sunt acceptate ca o exonerare generală de orice obligație de administrare ori cooperare; ele sunt pertinente în măsura în care, împreună cu înscrisurile cercetate, împiedică reținerea faptelor și consecințelor în forma afirmată de reclamantă.

56. Pentru aceste motive, cererea de chemare în judecată privind atragerea la răspundere subsidiară urmează a fi respinsă integral, ca neîntemeiată.

57. În conformitate cu prevederile art. 248 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29.06.2012 și art. art. 238-241 CPC, instanța de insolvabilitate,

h o t ă r ă ș t e:

Se respinge cererea de chemare în judecată a SRL „Anitrans-M” (IDNO: 1009600016698) în procedura falimentului privind atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului în persoana administratorului statutar și fondatorului unic Sclifos Axenia (IDNP: *****).

Hotărârea este definitivă și executorie din momentul pronunțării, dar poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile.

Președintele ședinței, judecătorul **Ceban Alexandru**